

Arrest

nr. 167 727 van 17 mei 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van staatloze nationaliteit te zijn, op 12 januari 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 december 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 maart 2016 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 21 maart 2016.

Gelet op de beschikking van 26 april 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 mei 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. DEPOTTER *loco* advocaat J. BAELDE.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker vraagt een twaalfde maal asiel aan.

De eerste asielaanvraag van verzoeker werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 9.598 van 9 april 2008. Daarna vroeg hij nog tien maal asiel aan, maar deze asielaanvragen werden niet in overweging genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken.

2. Na lezing van het administratief dossier en de bestreden beslissing dient te worden vastgesteld dat verzoeker in het kader van zijn huidige asielaanvraag nog steeds volhardt in dezelfde motieven die hij

naar aanleiding van zijn eerste asielaanvraag heeft uiteengezet, namelijk zijn vrees voor de Hezbollah. Daarnaast stelt hij dat hij niet naar Libanon kan terugkeren omwille van de precaire situatie van de Palestijnen in Libanon.

Ter staving van zijn huidige asielaanvraag legt verzoeker bijkomende verklaringen af en volgende documenten neer: een kopie van een document van het volkscomité van het vluchtelingenkamp Rashidiya en een kopie van een document van 'het Grote Badr centrum', een culturele organisatie uit het vluchtelingenkamp Rashidiya.

3.1. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker het niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij geen afdoende elementen bijbrengt die de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen weerleggen of ontkrachten.

3.2. In zoverre verzoeker zich beroept op elementen zoals aangevoerd in het kader van zijn vorige asielaanvragen, wijst de Raad er op dat, eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, de Raad, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht heeft uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd.

De bevoegdheid van de Raad is beperkt tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst.

3.3. De Raad merkt op dat verzoeker zich louter beperkt tot een selectieve lezing van de COI Focus "Libanon: Leefomstandigheden in Palestijnse kampen" van 12 juni 2015 (stuk 5) waarbij hij tracht de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal om te keren, doch hij slaagt er niet in aan te tonen dat deze gevolgtrekkingen onjuist zouden zijn en dat de UNRWA geen (afdoende) bijstand meer zou leveren in Libanon. Daarnaast verwijst verzoeker ook naar stuk 4. De Raad merkt op dat deze informatie geen concrete elementen bijbrengt die de vaststellingen van de commissaris-generaal betreffende de bijstand van UNRWA in een ander daglicht stellen.

Waar verzoeker aanhaalt dat de commissaris-generaal in de huidige feitengesteldheid in Libanon evenwel bezwaarlijk ernstig kan voorhouden dat verzoeker er geen objectief risico op een mensonwaardige situatie loopt en verwijst naar stuk 3, merkt de Raad op dat een verwijzing naar de algemene situatie in het land van herkomst en naar een artikel uit het Tijdschrift voor Vreemdelingenrecht niet volstaan om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit dient immers in concreto te worden aangetoond, alwaar verzoeker op deze wijze in gebreke blijft.

Verder wijst de Raad er op dat uit verzoeker zijn verklaringen blijkt dat zijn individuele situatie behoorlijk is: "Sinds 1990 wonen u en uw gezinsleden immers niet meer in een vluchtelingenkamp, enkel uw zus woont in een vluchtelingenkamp. Ook uw halfbroers en halfzussen wonen buiten de vluchtelingenkampen of in het buitenland. Sinds 2005 wonen jullie bovendien gratis in een huis van een familielid van uw moeder. Uw ouders en uw broer Ziad wonen daar nog steeds. Uit uw verklaringen kan verder worden afgeleid dat jullie beroep konden en kunnen doen op bijstand van UNRWA en dat jullie vrijwillig hebben gekozen voor een situatie waarin jullie geen beroep konden doen op de bijkomende bijstand van Palestijnse organisaties. Uw moeder en haar familieleden blijken bovendien de Libanese nationaliteit te bezitten. Uw broer Ziad werkt als landbouwer. Zelf werkte u in Libanon als chauffeur (CGVS 1/10/2014, p. 2, 3, 4, 5, 7, 8, 9)."

4. Voorgaande vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

5. Bijgevolg lijkt verzoeker uitgesloten te worden van de vluchtelingenstatus en lijkt hij niet aan te tonen dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Libanon."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, §2, van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 15 maart 2016, voert verzoekende partij aan dat zij voldoende bewijzen heeft aangebracht waaruit blijkt dat zij geen beroep kan doen op reële bescherming en zij wel recht heeft op een beschermingsstatuut.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de in de beschikking van 15 maart 2016 opgenomen grond. Verzoekende partij beperkt zich immers louter tot het volharden in haar asielrelaas, zonder dat zij daadwerkelijk haar opmerkingen aangaande de in de voornoemde beschikking opgenomen grond formuleert.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg dient verzoekende partij uitgesloten te worden van de vluchtelingenstatus. Verzoekende partij toont evenmin aan dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Libanon.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Verzoekende partij wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien mei tweeduizend zestien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS